

А Хитрушко изсипа морковитѣ предъ тѣхъ и викна:

— На̀ ви, неблагоприятници. Гощавайте се за моя смѣтка. И по-скоро ме правете царь! Ето и короната ми — и Хитрушко захлупи кошницата на главата си.

— Ура! Ура! — завикаха животнитѣ. — Да живѣе нашиятъ славенъ царь, гдето победи човѣка!

Като ги слушаше, Хитрушко се просълзи отъ радостъ. Но още не бѣше обърсалъ сълзитѣ си, отъ гората се чу страшенъ ревъ: рѣмммммммм!... ррррѣѣѣмммм!...

— Рунтавата! — извикаха всички. — Тя била жива! — и хукнаха да бѣгатъ.

Какво оставаше на Хитрушка да направи? Пушка нѣмаше, затова, преди да по-

бѣгне, хрѣрли кошницата отъ главата си срещу мецана. И не щешъ ли, заешката корона се надѣна право на мецината глава. Закри ѝ очитѣ. Изрева меца отъ гнѣвъ. И като не можеше иначе да освободи очитѣ си, втурна се да тича безъ да вижда накжде и цопна право въ дълбоката рѣка. Цамбурна се и нито се чу, нито се видѣ вече.

А Хитрушко, като видѣ какво стана, изпъчи се и извика:

— Хей страхливци, кжде бѣгате? Та забравяте ли какъвъ царь имате. Не една мечка, ами триста да дойдатъ тукъ, ще имъ видя смѣтката! Вие за какво ме мислите?

Така се прочу Хитрушко и стана царь на животнитѣ.

Който не вѣрва, да попита на Хитрушка баба му, Богъ да я прости!

Емилъ Кораловъ

НАЙ-ГОЛѢМОТО БОГАТСТВО

Народна приказка

Единъ златарь отивалъ на съборъ. Нападнали го разбойници и му взели всички златни и сребърни накити, що носѣлъ да продава.

— Главатарьо, — обърналъ се златарьтъ къмъ водача на разбойницитѣ, — благодаря ви, че ми оставихте най-голѣмото богатство.

— Казвай де е? — изревалъ главатарьтъ.

— Оставихте ми златнитѣ рѣце, съ които съмъ направилъ тия накити. Съ тѣхъ азъ пакъ ще спечеля.

Така станало. Златарьтъ спечелилъ съ своя занаятъ повече, отколкото му взели. А разбойницитѣ били обесени.